

DØDSBØRN

NICOLE BOYLE RØDTNES

DØDSBØRN

– *Skeletter i skabet 1*

Dødsbørn – Skeletter i skabet 1

af Nicole Boyle Rødtnes

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2010

Omslag: Rasmus Jensen

Sat med Arno Pro

Printed in Latvia by Livonia Print 2010

ISBN-13: 978-87-92366-37-5

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Læs mere på forfatterens hjemmeside www.nicoleboyleoedtnes.dk

Og på hjemmesiden for serien *Skeletter i skabet*: www.skeletteriskabet.dk

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

*Stor tak til Maria, Line, Camilla, Bettina, Nadia, Marie,
David og min dejlige familie for al den støtte og hjælp, I har
givet mig.*

Indhold

1.	Den sidste lektion	11
2.	Skelettet beretter	23
3.	Lærlingetiden begynder	30
4.	I kloakkerne	42
5.	Slangebid	52
6.	Et skab med hemmeligheder	64
7.	En lille pil	72
8.	En fejltagelse	86
9.	En hemmelighed	95
10.	Et løfte	104
11.	På institutionen	114
12.	Snegle	128
13.	Ligesom dig	134
14.	En tjeneste	140
15.	Havde alt været anderledes	153
16.	Tyv	164
17.	En sæk i kloakken	174
18.	Sne	181
19.	Dårlig samvittighed	189
20.	Skyde træning	194
21.	Den røde kat	205
22.	I stue med et dødsbarn	214
23.	Grave efter lig	221
24.	Lyst til mere	231
25.	En advarsel	238
26.	Den sidste grav	244
27.	Det skulle ske en dag	252

En måned. Tænk, at så meget kunne gå galt på en måned. Jorden var hård og kold, så det var svært at vriste den løs. Hullet blev ikke dybere end en håndslængde, men det var nok. Jeg pressede revolveren ned og dækkede den til. Kunne patronerne tåle kulde? Jeg vidste det ikke, men håbede. Jeg skræbde sne hen over stedet, så man næsten ikke kunne se det. Men det ændrede ikke på følelsen. Den stikkende, kolde følelse indeni. Fuck. Hvordan skulle jeg nogensinde rette op på det her? Jeg tørrede hænderne af i bukserne. Politiet ville komme snart. Jeg måtte være klar.

1. Den sidste lektion

Jeg havde aldrig troet, jeg skulle savne et klasseværelse, men da jeg trådte ind i rummet, kom det alligevel snigende, savnet. Jeg lod blikket tage afsked med de gullige vægge, den overfyldte skraldespand og den opsprættede opslagstavle. Sagde farvel uden ord, mens jeg indåndede den særlige lugt af klasseværelse: Blandingen af madpakke, træmøbler og for lidt udluftning.

De andre sad og diskutere med sidemanden. Gawin og jeg var de sidste. Sådan havde det altid været, men nu var det slut. Vi skulle ikke komme for sent sammen mere. Savnet var som et myggestik, når det først kløede, ville det ikke stoppe.

“Altså det handler jo om held,” begyndte Gawin.

Jeg kunne ikke helt samle mig om, hvad han sagde. Om en time var det slut. Farvel til matematikstykker, tekstanalyse og lektier. Goddag til den virkelige verden, voksenlivet.

Kun en ting var tilbage. Et enkelt emne var blevet gemt til nu. Som et ritual. En slags symbol på, at vi nu var næsten voksne: Dødsbørn – forbandede børn, der

kunne dræbe gennem berøring. Jeg havde hørt mange historier om dem, flest fra Gawin, som jeg mistænkte for at overdrive.

“Men alle kan jo ikke få det, de drømmer om,” fortsatte Gawin og tvang mine tanker over på noget, der var vigtigere end dødsbørn, vigtigere end myggestik og savn: min kommende læreplads. Den læreplads jeg skulle begynde på i morgen, og som ville blive mit nye hjem det næste år.

“Jeg *skal* altså bare være øgletæmmer.” Gawin fangede mit blik.

Jeg nikkede. Selvfølgelig skulle han det. Han ville bryde en familietradition, hvis ikke han blev det. De sidste tre generationer af Cledo familien havde været øgletæmmere. At være øgletæmmer var et af de mest ædle erhverv, for det var dem, der indfangede ilden fra ildøglerne. Uden øgletæmmerne havde vi stadig været primitive vildmænd, som dem, der boede langt mod syd.

Hr. Tantanel trådte ind i rummet. Han havde oplært os de sidste otte år, men i morgen ville vi få tildelt en læremester. Hvem, der blev vores læremester, skulle afgøres ved lodtrækning.

“Farfar siger, jeg ikke skal være nervøs. Han siger, heldet løber i blodet.” Gawin lød ikke overbevist. Jeg sagde ikke noget. Kunne held løbe i blod? I slægter? Der var i hvert fald ikke noget held i min familie. Min far var bibliotekar, og min mor var skolelærerinde.

“Det kunne være så fedt, hvis vi begge trak øgletæmmer. Kan du se det for dig? Dig og mig sammen om at tæmme en øgle?”

Jeg nikkede. Selvfølgelig kunne jeg se det for mig. Det var det, jeg altid havde håbet på. Gawin var min bedste ven, og jeg både misundte og så op til ham, for hvem ville ikke misunde en fyr, hvis forældre var øgletæmmere? Men Gawin var ikke bare sej på grund af sine forældre. Han kunne bare det der med folk. Han sagde altid, hvad han mente, og folk blev aldrig rigtig irriterede på ham, selvom han både afbrød og kom med smarte bemærkninger. Han var en af de personer, man tillod næsten alt.

“Kan vi få ro!” Hr. Tantanel hævede stemmen, og stilheden lagde sig.

“I dag skal I lære om mortis x, som I måske bedre kender under betegnelsen dødsbørn.” Det kriblede under huden, da han sagde det. Han hævede kridtet og begyndte at tegne på tavlen. Det var en cirkel med et mønster af bølgede linjer.

“Er der nogen, der ved, hvad dette er?” Han vendte sig mod os med kridtet i hånden. Jeg anede det. Det tror jeg, vi alle gjorde.

“En tatovering?” Gawin rakte ikke hånden op, sagde det bare ud i rummet. Nogle af pigerne fniste. Dog ikke Michia, som sad til højre for mig. Hun så bare op, mens hun forsatte med at farvelægge tegningen foran hende. Jeg smilede. Det var så typisk Gawin. Han sad tilbage-

lænet på stolen, så kun to ben rørte jorden, og virkede helt upåvirket af det alvorlige emne.

“Hvis det var, var det ikke en tatovering, jeg ønskede at bære.” Hr. Tantanel genindførte gyser-stemningen. Gawin lod stolen falde ned på alle fire ben med et bump.

“Dette er dødsmerket. Og det mærke vil I kun se på mortis x.” Hr. Tantanel gjorde et ophold, inden han fortsatte:

“Det sker, at ufødte børn har en meget vild sjæl.”

Jeg bed mig i læben.

“Sjælen får revet sig løs fra kroppen og svæver ud i verden. Barnet dør. Intet kan leve uden en sjæl, og moren føder et dødt barn.” Han lod blikket løbe hen over os, men alle lyttede for en gangs skyld. “Sjælen flakker rundt, indtil den finder et nyfødt barns krop. Den dræber barnets sjæl og overtager selv kroppen.”

Jeg sidrede af ubehag. Tanken om at miste sin sjæl. At blive overtaget af en anden ...

“Drabet på barnets sjæl efterlader dette mærke i panden.” Hr. Tantanel slog med kridtet under tegningen, “og barnet bliver dermed et mortis x.”

Han lagde kridtet fra sig på bordet. Det trillede på gulvet og gik i stykker, men han bemærkede det ikke.

“Den vilde sjæl kan aldrig falde til ro, så den bliver ved med at søge efter sin gamle krop.” Han børstede kridtstøvet af fingrene. “Men nu hvor sjælen er bundet i et legeme, tør den ikke rive sig helt løs igen ...” Han sukkede og fortsatte:

“Alt, hvad mortis x rører, vil sjælen forsøge at overtage. Forsøget vil mislykkes, da den aldrig finder den døde krop ... men alt, hvad sjælen forsøger at overtage, dør.”

Jeg stirrede på tegningen.

“Så et spædbarn kan dræbe?” spurgte Gawin forarget.

“Nej. Mortis x får dødsmerket som nyfødte, men sjælen skal bruge tid til at genvinde kræfter. Som regel bliver de først farlige ved treårsalderen, men det afhænger af, hvor stærk sjælen er.”

En usikker hånd skød i vejret, og hr. Tantanel nikkede.

“Hvor er disse dødsbørn?” spurgte Michia.

“Mortis x, Michia. Vi bør kalde dem ved deres rigtige navn. Dødsbørn er en tåbelig betegnelse, der ikke skaber andet end frygt.” Hr. Tantanel tøvede, men besvarede så spørgsmålet: “De bliver fjernet fra forældrene og overført til en sikret institution.”

“Der var du heldig, Michia, du troede måske, de boede her i byen,” lo Gawin.

Hun rødmede og så væk. Nogle grinte, men Hr. Tantanel brød ind:

“Det er ingen spøg. Enkelte gange er mortis x flygtet fra institutionen, og konsekvenserne har været ... katastrofale.”

“Hvorfor angriber de mennesker?” Jeg glemte at række hånden op. Spurgte bare ud i luften, som Gawin

havde gjort.

“Det er ikke så simpelt. Ser I ... de opfatter ikke verden som os. De forstår ikke, hvad de gør. Derfor anbringes de på institutionen, så de ikke er til fare for os andre.”

Hans kommentar afledte en masse spørgsmål, men hr. Tantanel rystede på hovedet: “Jeg ved det ikke. Det er heldigvis et meget sjældent fænomen, men medarbejderne på institutionen forsker i emnet. Vil I have flere svar, kan I gå på biblioteket og låne deres rapporter.” Mumlen døde ud.

Selvom jeg fandt emnet interessant, så gad jeg heller ikke læse lange rapporter.

Resten af timen fortalte Hr. Tantanel en masse formelle ting om, at vi nu skulle bevæge os ind i en ny periode af vores liv. Han håbede, at vi ville blive gode lærlinge og gøre skolen stolt.

Mens jeg lyttede, så jeg Michia aftegne dødsmærket. Hun havde skrevet en lang række noter ved siden af tegningen. Dødsbørn. Jeg gøs.

“Hey, Davie, sover du?” Gawin klappede mig på skulderen. Jeg vågnede fra mine tanker og opdagede, at de andre var begyndt at pakke deres ting. Jeg pakkede blokken ned. Den var helt tom for noter, men jeg havde også kun taget den med, fordi mor havde beordret det.

“Davie, ved du hvad?” spurgte Gawin.

Jeg rystede på hovedet, mens Michia gik forbi os ud af lokalet.

“I aften skal jeg tale med vores skelet!” Han rettede sig op, da han sagde det, og så på trods det uglede, lyse hår, ældre ud, end han var.

“Hey sejt!” Udbrød jeg. Mine forældre havde endnu forbudt mig at gå ind på fars arbejdsværelse og åbne det gamle egetræsskab, hvor jeg vidste, at vores families skelet sad. Alle familier havde et slægtsskelet. Skelettet kendte slægtens historie, og dets opgave var at holde øje med, hvad der foregik i familien, så det kunne rådgive os og advare mod fremtidige ulykker.

“Ja, han sagde, at nu hvor lærlingetiden skulle begynde, var jeg voksen nok til det.” Igen rettede han sig op, som om højde var bevis på alder og modenhed. “Jeg håber, vi har haft spændende forfædre, det kunne være vildt sejt at høre om mord og sådan.”

Jeg tænkte på den lange række af familieportrætter, der hang i stuen. *Mine* forfædre så ikke ud til at have lavet noget som helst spændende. Det mindede mig om den gang i klassen, hvor vi skulle fortælle om det øjeblik i vores liv, hvor vi havde været mest bange. Gawin kom med en fantastisk historie, om en gang han havde set sin far blive angrebet af en øgle. Mens alle spændt fulgte historien, tænkte jeg på, at det mest skræmmende, jeg havde oplevet, var dengang, mor skulle være vikar for klassen en uge. Hvordan kunne man forklare, at det var en lige så stor nærdødsoplevelse som en angribende øgle? Det kunne man ikke, og i stedet måtte jeg fortælle et ydmygende barndomsminde om, hvordan

jeg var ved at drukne i den lokale sø. Mit liv var og blev kedeligt, og jeg havde ingen grund til at tro, at mine forfædres havde været anderledes.

Måske var nogen slægter bestemt til at være kedelige og leve stiltfærdige liv, mens andre slægter var dem, der stod for alle de store begivenheder i historien? Hvis det var sådan, var jeg ikke tvivl om, at Gawins familie ville blive husket, mens de svage minder om min ville være væk i løbet af et århundrede.

Vi gik ud af skolebygningen og igennem porten, mens Gawin fortalte, at han havde en onkel, som aldrig blev inviteret til familiefesterne. Gawin var sikker på, at onklen var forbryder, og skelettet i aften ville fortælle ham den sande historie.

“Nå, men der kommer sporvognen, vi ses.” Gawin løb gennem vandpytterne.

Sporvognsstoppet lå lidt længere nede ad gaden, og sporvognen kom trillende hen ad skinnerne. Jeg kunne gå hjem. Jeg boede kun nogle minutter fra skolen.

Gawin nåede sporvognen, og jeg vinkede, mens den kørte forbi mig, videre ned mod Midterbro til de finere kvarterer.

Vi havde tre sporvognslinjer i byen, hvis primære formål var at bringe folk fra den rige bydel til og fra arbejde. At sporvognene var for de rige, kunne ses på antallet af sporvognsstop, der faldt drastisk, jo tættere vi kom på den dårlige bydel. Vi, der altså ikke var så heldige at eje et hus på den rigtige side af floden og flam-

metemplet, måtte nøjes med de stop, der lå tæt på de velhavendes arbejdspladser.

Mor modtog mig med et kram. Hun var blevet meget kærlig den sidste uges tid. Hun havde vist lidt svært ved at acceptere, at jeg skulle bo et andet sted det næste år.

“Davie, jeg har bagt kage, vil du have et stykke?” Hun var allerede begyndt at skære.

Jeg nikkede, mens jeg skubbede skoene af.

“Lærte I noget spændende i dag?” Hun stillede tallerkenen med et stykke chokoladekage til mig på bordet. Normalt ville hun aldrig tillade det så tæt på aftensmaden, men der var visse fordele ved snart at skulle flytte.

“Næ, ikke rigtigt, hr. Tantanel fortalte noget om dødsbørn.”

“Mortis x ... Ja, det er et sørgeligt emne,” mumlede hun.

Kagen var varm og en smule klæbrig, lige som jeg kunne lide den.

En nøgle klirrede, og far trådte ind ad døren. “Hej Davie,” sagde han og rodede i mit hår.

“Hej far. Gawin skal tale med familiens skelet i aften, de siger, han er voksen nok.” Jeg lavede et kort ophold og så mor og far udveksle blikke. “Hvis Gawin er voksen nok, så er jeg også!” Jeg brød mig ikke om min barnlige formulering, men jeg sendte mor det rette blik, som jeg havde forfinet gennem mange års træning. Det var let. Næsten for let.

Mor smilede svagt og sagde: "Hvad synes du, George, er han?"

Jeg rettede mig op i stolen og forsøgte at se moden ud.

"Jo okay da, femten år er vel voksen nok," sagde han så. Jeg havde allerede rejst mig og efterladt det halve stykke kage, da han tilføjede: "Men først efter maden!"

Så forsvandt far op på sit arbejdsværelse, mens hans mumlede, at han lige skulle nå lidt arbejde inden maden. Kendte jeg ham ret, havde han taget nogle bøger med hjem fra arbejde. Han elskede at sidde og lappe de slidte indbindinger, og på den måde sparede biblioteket også penge.

Mor havde lavet frikadeller. Min yndlingsret, men jeg skovlede det bare ind, mens jeg skævede til familiebilderne på væggen. Tante Yrna havde måske en spændende hemmelighed, eller kunne det være onkel March, der gemte på noget snusk? Iveren prikkede i mig. Jeg havde ventet så længe, og nu skulle jeg endelig møde vores skelet!

Mor forsøgte at tale om lodtrækningen næste dag, men jeg lyttede ikke. Til sidst opgav hun med et suk, og far lagde bestikket sammen på tallerkenen: "Nå, vi kan lige så godt få det overstået, Davie tænker alligevel ikke på andet."

Far fulgte mig op ad trappen.

"Davie, nu skal du indvies i Valden-familiens historie

og hemmeligheder. Alt, hvad skelettet fortæller dig, er sandt, og intet af det skal forlade dette hus!” Han fangede mit blik.

“Nej nej,” sagde jeg bare og tænkte på skelettet. På de hemmeligheder, jeg snart ville høre.

“Davie, jeg mener det. Det er ikke noget, der skal prales med i skolen.”

“Nej, selvfølgelig ikke, far,” sagde jeg, mens jeg forsøgte at forestille mig, hvad der kunne være så vigtigt at holde skjult.

Arbejdsværelsets vægge var grønne, en støvet grøn, der gjorde, at værelset altid virkede dunkelt. Skabet stod op langs væggen. De dybe indskæringer i træet snoede sig i et mønster. Jeg tænkte på de mange gange, jeg havde haft lyst til at flå døren op og se skelettet. Nu var det endelig tid. Mon det lignede de modeller af den menneskelige krop, vi havde set i skolen? Bare levende og talende?

Far trak sin kontorstol hen foran skabet. Ryglænet var blødt polstret med et mørkt betræk. Han gjorde tegn til, at jeg skulle sætte mig.

“Nu går jeg, så kan I tale i fred, du åbner bare skabslågen,” sagde han.

“Går du?” Jeg blev nervøs. Han nikkede, og jeg skubbede usikkerheden væk. Dette var bare et lille skridt på vejen mod at blive voksen.

Jeg rakte hånden frem og drejede nøglen. Lågen knirkede, og der sad det. Præcis som i skolen med hvert

ribben synligt. Knoglerne var gråhvide. Øjenhulerne var sorte og tomme, men så direkte på mig: "Goddag Davie, jeg har ventet dig."

2. Skelettet beretter

Skelettet bevægede kæben, når det talte, præcis som et menneske, men kæben hang ikke fast på kraniet. Havde skelettet ikke været magisk, var kæben faldet mod jorden og blevet smadret. Jeg ledte efter et sted at se hen. Jeg kunne ikke lide at se ind i de dybe, tomme huller, hvor der burde være øjne. Jeg prøvede at fokusere på halsen, men også det var ubehageligt. Det var mærkeligt at se alle de små knogler bevæge sig.

“Goddag hr. Skelet,” sagde jeg.

“Du er kommet for at høre Valden-slægtens historie.”
Det foldede hænderne i skødet

Jeg nikkede.

“Er der noget bestemt, du ønsker at høre først?”

Spørgsmålet kom bag på mig, og jeg måtte tænke hurtigt: “Hvad med morfar Jarks?” Morfar havde et langt ar på venstre arm. Han var kommet med en masse historier om, hvor det stammede fra, men jeg troede ikke rigtig på dem.

“Din morfar! Sig mig, hører du overhovedet efter i skolen, knægt?” Det gav et sæt i mig. Det lød lige så

strengt, som når far skældte ud.

“Ja, det jeg gør da.”

“Nej, du gør ej. Du har altid været umoden og doven, selv før du blev født. Du bevægede dig så lidt inde i maven, at din mor flere gange var bange for, at du var død. Hun tog alverdens naturprodukter i håb om at sætte gang i dig.” Kæben hoppede op og ned, mens det talte.

Jeg forsøgte ikke at blive sur over, hvad det sagde, men det var svært. Umoden og doven? Af en eller anden grund var det altid de ord, der blev hæftet på mig.

“Nej, ser du, unge Davie, jeg kan ikke fortælle dig om Jarks, da familiens skelet følger manden, ligesom efternavnet. Jeg kan fortælle dig om din fars slægt, men kun om din mor, siden hun flyttede ind hos din far.” Ordene fremkaldte et svagt minde om noget, hr. Tantanel havde sagt engang.

“Øh, okay,” mumlede jeg og skjulte min skuffelse over, at jeg nu aldrig fik den sande historie om morfars ar.

“Vi kan vel lige så godt starte med det værste og få det overstået,” sukkede skelettet. Det lænede sig frem i stolen. “Din farfar Odvad begik en frygtelig forbrydelse for 30 år siden.”

Jeg tænkte på farfar. Han var den sidste, jeg havde forventet ville begå en forbrydelse. “Hvad gjorde han?” spurgte jeg.

Skelettets hoved var gledet nedad, så det lænede hagen mod brystbenet, og jeg blev nervøs for, om det

var blevet fanget i minderne eller faldet i søvn. Det var tavst længe, så løftede det hovedet:

“Ser du, det var ikke hans hensigt. Din farfar er en god mand,” skelettet rankede sig i stolen: “Men han er glemsom, ak, en fejl du uden tvivl har arvet.”

Jeg bed tænderne sammen for ikke at svare igen.

“Han betalte ikke sin byskat,” sluttede skelettet.

Skattesvindel. Jeg sukkede. Af alle ulovligheder valgte min familie den mest kedelige og ligegyldige.

“Ja, jeg kan godt forstå, at du sukker, og tro mig, havde jeg ikke vidst, det var en fejl, havde jeg banket mine knogler til støv i skam, men ...”

Jeg afbrød det: “Havde du hva’ for noget?”

“Det er lige meget, det er du for ung til at forstå, men det vigtige er, at så snart Odvad opdagede, hvad han havde gjort, meldte han det til Statshuset og betalte med det samme.” Skelettet udstødte et suk og lod hænderne falde ned langs siden.

“Er det alt? Er det vores families største hemmelighed?” spurgte jeg.

“Du burde være taknemmelig over, vi ikke har flere forbrydelser i vores slægt. Det er en fin slægt, du er født ind i, retskaffen og ansvarlig.” Det tøvede. “Men der er selvfølgelig andre og mindre betydningsfulde hemmeligheder, jeg kan indvie dig i. Vi har nogle triste eksempler på uærlighed, overmod og frås, men hvis du søger efter mord og skændselshistorier, har du valgt den forkerte slægt!”

Jeg tøvede.

“Et eksempel på frås var dengang, din oldefar skulle bygge hus. Han havde kun få penge, men insisterede alligevel på at få rejst et hus i to etager, selvom han sagtens kunne have nøjedes med en. Hans stakkels kone måtte lide under det. Hun kunne ikke lave andet end grød i tre måneder! Og så var der dengang ...” skelettet snakkede videre, men jeg var holdt op med at lytte. Hvis den største hemmelighed i min familie var skatte-svindler, ville jeg ikke bruge min sidste aften på at høre på ligegyldigheder.

“... og du kan tro, han blev upopulær i byen, sådan at opkøbe de sidste kornmængder. Din tipoldefar var forudseende, men ikke den bedste menneskekender! En anden gang ...”

Jeg afbrød skelettet: “Øh, tak for historierne, men jeg tror ikke, jeg har behov for at høre mere i aften.”

“Man bør sætte sig ind i sin slægts historie, unge Davie, husk det! Men måske har du ret, det er nok for i aften.”

“Ja, det tror jeg.”

“Okay, så farvel Davie, men husk, når du forlader vores hjem i morgen, så bevar din slægts gode omdømme.”

“Det skal jeg nok,” svarede jeg og lukkede skabet igen.

Ved siden af fars arbejdsværelse lå Majanas værelse.

Egentlig var det bare gæsteværelset, der blev brugt af mors og fars lærlinge, men for mig var det Majanas værelse. Hun havde kun boet der i et år, men havde alligevel sat et uforglemmeligt præg på værelset. Måske var det de mange små lys, der duftede sjovt, når hun tændte dem, eller også var det de små sten, som hun brugte til pynt i vindueskarmen.

Jeg bankede på.

“Kom ind.”

Hun sad på sengen iført en grøn bluse og en grå nederdel. Det lange røde hår hang løst og nåede hende til midt på brystet.

Jeg kom til at tænke på skelettets ord *umoden og doven*. *Umoden* havde Majana også kaldt mig engang. Det var dengang, jeg forsøgte at kysse hende i vaskerummet. *Umodne idiot*, var vist den præcise formulering. Det havde taget hende tre dage at tilgive mig. Hun var blevet frygtelig stødt, da jeg havde indrømmet, at jeg havde gjort det på grund af et væddemål med drengene fra klassen. Jeg forstod ikke, hvorfor hun blev så sur over det. Det var jo kun fordi, hun var så pæn, at de havde udfordret mig. Jeg havde aldrig siden forsøgt mig på det område med hende, selvom hun var den kønste pige, jeg kendte.

“Er du nervøs for i morgen?” spurgte hun.

“Lidt,” mumlede jeg.

“Det kan jeg godt forstå.”

Jeg kiggede på den åbne kuffert, der stod på gulvet.

“Er du færdig med at pakke?” Det var egentlig et unødvendigt spørgsmål, for jeg kunne se, hun stadig havde ting på hylderne.

“Nej, ikke helt.”

I morgen skulle hun forlade huset. Hun havde nu været elev for far i et år og skulle starte på sit andet lærlingeår. Jeg ville komme til at savne hende. Hun var meget sjovere end fars gamle lærling, der var en lille fyr med tykke briller, der altid sad og læste, eller brillerede med de mange forskellige sprog, han kunne.

“Hvad håber du at trække?” Hun rejste sig og begyndte at tage de sidste ting ned fra hylderne.

“Det ved jeg ikke, men øgletæmmer kunne være sejt.” Jeg fulgte hende med blikket, mens hun langsomt tømte værelset for alt det, der mindede om hende.

Hun drejede hovedet mod mig: “Det siger du kun på grund af Gawin!”

Jeg trak på skuldrene. Behøvede der at være en grund? Alle syntes da, at ildøgler var seje. Alle fyre i hvert fald.

“Davie, helt almindelige ting kan også være spændende, bare se din fars job.” Som elev af min far burde hun jo vide alt om det, alligevel kunne jeg ikke stoppe mig selv fra at udbryde: “Jeg skal ikke være bibliotekar.”

Hun ville have sagt noget, men blev afbrudt af en høj og dyb ringen. Vi fangede hinandens øjne. Der var kun en ting, der ringede sådan ... Det var byens klokke. Det betød, at der var fare på færde. Jeg løb ned ad trappen

med Majana i hælene. Far var allerede ved at tage sin frakke på.

“I bliver her og venter på, at jeg kommer tilbage.” Han kyssede mor på kinden. Reglerne var simple. To fra hver bydel skulle mødes ved rådhuset, når klokkerne ringede. Der ville de få nærmere oplysninger. Far var en af de to repræsentanter fra vores bydel.

Han gik, og vi satte os til at vente. Klokkerne havde kun ringet en gang før i mit liv, og det var, da jeg var 7 år. Dengang havde en stor brand bredt sig, og alle måtte flygte til den rige bydel, da ilden ikke kunne krydse floden. Jeg så ud ad vinduet. Der var ingen røg på himlen, så det brændte i hvert fald ikke i midterbydelen.

Vi ventede længe, alt for længe, men endelig kom far tilbage. Han låste døren bag sig: “Et dødsbarn har dræbt en vagt og er stukket af fra institutionen. Lås alle døre og luk alle vinduer, ingen forlader huset i aften.”

3. Lærlingetiden begynder

Mor havde lavet varm kakao, og vi sad tæt sammen i sofaen. Det begyndte at tordne, og regnen knitrede mod ruden. Jeg skævede med jævne mellemrum hen til vinduet, men der var kun mørke derude.

Far rømmede sig: "Altså jeg vil gerne have, at I er forsigtige. Nu forlader I os begge i morgen, men vi er jo stadig bekymrede." Han stoppede og så på Majana.

Jeg vidste, han var ked af at lade hende rejse. Han havde for nogle måneder siden betroet mig, at hun var den bedste elev, han nogensinde havde haft. Han sagde, hun brændte for det, ligesom ham selv.

I år skulle far ikke have en lærling, han havde et såkaldt 'friår.' Til gengæld skulle mor have en lærling, da hun havde haft friår sidste år. Andre familier valgte at have deres lærlinge samtidig, så de kunne nyde friårene sammen, men mor havde altid sagt, at to lærlinge og mig ville være for meget at holde styr på.

"Gå ikke alene om aftenen eller i mørke sidegader. Vær ikke bange, men heller ikke dumme. Forhåbentlig har de fanget det inden i morgen, men man ved jo

aldrig,” sagde far.

Majana skuttede sig, og han skyndte sig at fortsætte: “Men altså, det er slet ikke sikkert, at det kommer tæt på os. Det er bare nødvendigt at advare alle i nærheden, så vær forsigtige,” sagde han igen.

Jeg tog en slurk af min kakao. Den var ved at blive kold.

“Er det rigtigt, at sidst der var et, der undslap, så dræbte det 12 mennesker?” spurgte Majana.

“Så, sådan noget skal I slet ikke tænke på!” protesterede mor.

“Nej, I skal tænke på i morgen. Det er en stor dag for jer begge, så I må hellere se at få noget søvn,” sagde far.

Jeg lå længe vågen og tænkte på dødsbarnet. Det blev til et mærkeligt billede af en menneskekrop, der med dyriske bevægelser listede omkring i byen. Et par gange stod jeg op for at sikre, at vinduet var ordentligt låst, inden jeg endelig faldt i søvn.

Næste morgen vågnede jeg tidligt. I dag skulle jeg prøve rigtigt arbejde. Slut med skolebøger og klasseundervisningen. Nu var det tid til den virkelige verden. Vi tog hen til skolen klokken 10.

Skolelederen, hr. Andral, holdt en lang indledende tale om, at det hele foregik lovligt og korrekt. Han fortalte, at alle skolerne havde fået udleveret tilfældigt blandede numre. Når vi havde trukket vores nummer, skulle vi gå over til sekretæren frk. Dorrit. Hun ville

slå op i kataloget og fortælle os, hvem vi var blevet lærling hos. Bagefter skulle vi gå videre til sekretæren frk. Mina, der ville fortælle os, hvor vi skulle møde vores nye læremester.

Jeg lyttede, mens jeg skævede efter Gawin. Efter at have skimmet mængden et par sekunder, fik jeg øje på ham. Han stod sammen med sine forældre. Da han så mig, vinkede han, og jeg vinkede tilbage.

Så begyndte hr. Andral at råbe os op. Vi blev råbt op efter efternavn, så jeg skulle vente længe. Det er ulempen ved at have et efternavn, der starter med V.

Jeg fulgte de andre med øjnene. Nærstuderede deres ansigter, da frk. Dorrit fortalte dem om lærepladsen. Michia så tilfreds ud. Så blev det Gawins tur. Jeg prøvede at tyde frk. Dorrits læber, da hun fortalte ham om lærepladsen, men kunne ikke gennemskue, hvad hun sagde. Gawin så lidt skuffet ud, så han havde nok alligevel ikke trukket øgletæmmer.

“Davie Valden,” kaldte hr. Andral, og far klappede mig på skulderen. Jeg gik op til hr. Andral, der rakte en pose mod mig. Jeg måtte have hånden helt ned i bunden, da der ikke var mange lodder tilbage. Jeg lukkede fingrene omkring et lod.

Jeg rullede det ud. Nr. 42. Jeg gik hen til frk. Dorit. “42,” sagde jeg, før hun nåede at spørge efter det.

“Ja, lad mig se.” Hun bladrede et par sider i kataloget og lod pegefingerneglen køre ned langs papiret. “Her. Din læremester er kloakpasser William Elan.”

Jeg snappede efter vejret, mens hun skrev navnet og titlen ned til mig. Kloakpasser! Af alle de ting, jeg kunne være blevet, havde jeg trukket det mest kedelige. Og ikke nok med det var kedeligt, det var også ulækkert. Nu skulle jeg tilbringe de sidste rester af efteråret under jorden i nogle ildelugtende kloakker. Jeg gik videre til frk. Mina og rakte hende papiret uden ord.

Hun bladrede i bogen. "Hr. Elan bor i midterbydelen. Centerbrostrædet 16." Hun så op på mig gennem sine store, runde briller: "Kan du finde derhen?"

Jeg nikkede, det var ikke mere end en lille gåtur fra skolen.

"Godt, han venter dig inden aften. Næste," kaldte hun, og jeg gik frem.

"Hvad så, Davie?" Gawin stod foran mig.

"Kloakpasser, hvad med dig?"

Han skar ansigt i medlidenhed. "Det var ærgerligt. Jeg skal i lære i Blåslangekorpsset. Det er ikke øgler, men tæt på," sagde han. Blåslanger var store slanger, der levede i havnen og kloakkerne. De kunne blive flere meter lange, og Blåslangekorpssets ansvar var at finde og udrydde blåslangerne. Selvfølgelig havde Gawin trukket noget sejt.

"Tillykke," svarede jeg og så mine forældre mase sig igennem mængden.

De blev ikke begejstrede for nyheden. "Det er kun første år, du trækker noget bedre næste år," sagde far opmuntrende.

“Prøv ikke at fordømme det på forhånd.” Mor krammede mig.

“I det mindste blev du ikke klokkeringer som Phillip,” sagde Gawin.

Klokkeringerne var dem, der sørgede for, at byens tre klokketårne ringede i nødstilfælde, som de havde gjort i går. Det måtte være et kedeligt job. Det var ikke en gang sikkert, at han skulle ringe med klokkerne i sin prøvetid.

Jeg kom i tanke om, hvorfor klokkerne havde ringet i går. “Er der noget nyt om dødsbarnet?” spurgte jeg.

“Nej, men rygten siger, at de vil dele tegninger ud, hvis ikke det er fanget, inden ugen er omme,” sagde Gawin.

Tre timer efter stod jeg foran et lille, rødt murstenshus. Kloakpasser. Af alle muligheder skulle jeg lige trække det job. Fandtes der noget værre? Jeg havde ikke lyst til at banke på. Når jeg først flyttede kufferten ind over dørtærsklen, så var det virkelig sandt, så kunne jeg ikke længere lade, som om det var en ond drøm. Kloakpasser. Typisk! Skæbnen havde åbenbart besluttet, at jeg skulle leve jordens mest kedelige liv.

Jeg løftede langsomt hånden. Det var kun et år, men et år var lang tid. Jeg lod hånden falde i tre hurtige bank.

Døren blev åbnet af en midaldrende mand med lyst hår.

“Goddag, du må være min nye lærling.” Han tog min

hånd og ruskede den. "Nu skal jeg hjælpe dig med dine ting." Han greb fat i kufferten og bakkede ind ad døren.

"Goddag," mumlede jeg.

Vi kom ind i en entré med en bred trappe, der førte op til førstesalen.

"Kom med, dit værelse er heroppe." Han begyndte at gå op ad trappen. Jeg fulgte efter.

Vi nåede førstesalen, hvor der var to døre. Han åbnede den til venstre: "Her er gæsteværelset." Så pegede han på døren til højre: "og her er dit værelse." Han gik ind i rummet, og jeg hørte et bump, da han satte kufferten fra sig.

Rummet var større end mit værelse derhjemme. Ved vinduet stod et skrivebord og to stole. Langs væggen stod sengen, og ved døren var der et stort, gammelt skab til tøj.

"Ja, her skal du bo, åh for øvrigt, jeg har da slet ikke fået præsenteret mig." Lidt forfjamsket rakte han hånden mod mig igen: "Mit navn er William, og jeg har været kloakpasser i femten år."

Det glædede mig, at han præsenterede sig ved fornavn og ikke insisterede på, at jeg skulle kalde ham hr. Elan.

"Jeg hedder Davie," svarede jeg.

"Velkommen Davie, nu skal jeg give dig en rundtur," sagde han. "Lad os gå nedenunder." Han begyndte at gå ned ad trappen.

I entreen trådte en mørkhåret kvinde frem. Der var

noget mærkeligt ved hendes øjne.

“Dette er min dejlige kone Ann,” sagde William og kyssede hende på kinden. Hun smilede og rakte hånden frem, men hånden var ikke vendt mod mig, men mod den tomme luft. Nu forstod jeg: Hun var blind. Jeg skyndte mig at tage hånden. “Goddag, jeg hedder Davie.”

“Velkommen Davie,” sagde hun. Jeg kunne ikke lide at se ind i hendes øjne, så jeg fokuserede på et sted i hendes pande.

William fortsatte rundvisningen. Stueplanet havde en stue, en spisestue, et køkken, deres soveværelse, hans kontor og et badeværelse. Til sidst var der kun én dør, han ikke havde åbnet, så jeg kunne ikke lade være med at spørge: “Hvad er der så derinde?”

“Det er døren til kælderen, men der går vi ikke ned. Den er meget fugtig, så vi er der aldrig,” sagde han og fortsatte: “Og en sidste ting ... På grund af Ann må du ikke flytte på møblerne.”

Jeg nikkede.

“Hun kan ikke finde rundt, hvis tingene ikke står, som de plejer. Du må heller ikke lade ting ligge på gulvet,” fortsatte han, “medmindre det er på dit værelse, selvfølgelig. Nå, men nu vil jeg lade dig pakke ud i fred. Vi spiser om en halv time.”

Jeg gik op ad trappen til mit værelse. Jeg åbnede det store skab til tøj og fyldte hylderne med bluser og bukser. De virkede jo venlige nok, men et år var stadig lang

tid. Specielt når jeg nu havde håbet på, at lærlingetiden skulle være den tid, der ændrede mig fra kedelige, normale Davie til seje Davie. Jeg var dømt til at være kedelig resten af mit liv.

Jeg gik ned igen og kunne høre nogen pusle i køkkenet. Jeg åbnede døren og betragtede Ann. Hun havde stillet en bakke foran sig og var ved at sætte glas og tallerkener på. Det hele foregik ubesværet, og det var kun den korte følen efter, hvor bakken sluttede, der afslørede, at hun ikke var normalt seende.

Hun rakte ud efter saltbøssen, men den stod i den anden ende af skabet. Jeg trådte frem og skubbede den hen til hendes fingre.

“Tak Davie,” sagde hun og smilede.

“Hvordan vidste du, det var mig?”

“Du træder tungere end William.” Hun løftede bakken.

Jeg holdt døren for hende.

“Tak Davie, men jeg kan sagtens klare mig selv, jeg har gjort det i ni år nu,” sagde hun og begyndte at dække bordet i spisestuen. “Kalder du på William? Han er sikkert på sit kontor.”

Jeg bankede på døren til Williams kontor, før jeg trådte ind. Det var et lille, smalt kontor med et stort bord og en række reoler. Det hele stod mast tæt sammen. Det store bord var dækket af papirark, som var lagt i stakke ved siden af hinanden.

Jeg opdagede et kort på væggen. Det var dannet af en

masse streger og lignede et kompliceret net.

“Det er et kort over byens kloakker,” William rejste sig og stillede sig ved siden af mig. Han løftede hånden og tegnede en firkant på kortet med fingeren. “Dette er området, jeg har ansvaret for.” Han flyttede hånden: “Og her er den kloak, der fører hen til vores hus.”

Jeg stirrede på stregerne, men kunne ikke dele hans fascination. “Ann siger, der er mad.”

“Så må vi ikke lade hende vente,” sagde William.

Jeg kastede et sidste blik på kortet. Tænk, at der var så mange kloakker i vores by. Det var som en hel verden under jorden.

Maden smagte dejligt og gjorde mig i bedre humør. Det var trods alt kun et år, og måske var der alligevel noget lidt sejt i at arbejde under jorden, i en verden ingen andre kendte. Jeg legede lidt med tanken, men det lykkedes ikke helt at overbevise mig selv. Det var stadig kloakker og spildevand. Jeg skulle færdes tæt ved det, der kom ud af folks toiletter.

“Nå, håbede du så på at trække kloakpasser i dag?” spurgte William.

Kniven gled over tallerkenen med en hvinende tone. “Øh,” svarede jeg og nærstuede mine kartofler.

Ann grinede: “Han har stillet det spørgsmål til alle sine lærlinge, og endnu er der aldrig en, der har svaret ja.”

“Det var fordi, de ikke har prøvet det endnu,” sagde

William og vendte blikket mod mig: "Bare vent Davie, om en lille måned elsker du det lige så højt som jeg."

Jeg svarede ikke. Man kunne da håbe, men jeg tvivlede.

Da vi var færdige med maden, gav William mig en uniform. Den var i en skrigende grøn farve og af vandafvisende stof.

"Skal jeg gå med uniform?" Jeg nærstuderede sættet. Der var dybe bukselommer og en lynlås, der kunne lukkes helt op til hagen. Indvendigt var den foret.

Hvis det ikke havde været for farven, havde den måske været okay at gå med. Nu var den bare pinlig.

"Ja, den tager lugten. Du kan bare have den på uden på dit normale tøj, så holder du også varmen," sagde han.

"Hvorfor den farve?" spurgte jeg.

William sank. "Hvis du skulle falde i vandet, er du lettere at se."

Jeg bed mig i læben. Af alle de ubehageligheder jeg havde forestillet mig om min læreplads, havde jeg slet ikke tænkt på den åbenlyse.

"Du *kan* svømme, ikke?" spurgte han.

Jeg nikkede. I morgen virkede endnu mere forfærdelig nu.

Jeg vågnede midt om natten. Det tordnede. Jeg havde stadig resterne af en mærkelig drøm i hovedet, men

prøvede at samle mig om, hvad det var, der havde vækket mig. Var det et af tordenskraldene? Nej, det var noget andet. En lyd jeg ikke kunne placere.

Der var mørkt i værelset. Jeg lå stille og lyttede. Jo, nu kunne jeg høre det igen, selvom det næsten blev overdøvet af regnen. Det lød som gråd. Barnegråd ... Men familien havde ingen børn, så det måtte være noget andet? Jeg skubbede dynen til side og rejste mig fra sengen. Jeg listede, uden helt at vide hvorfor, men der var noget ved hele situationen, der mindede mig om en af de uhyggelige historier, jeg og Gawin havde fortalt som yngre. Jeg fandt døren og gik ud til trappen.

Jeg savnede lys. I det ukendte hus virkede alle skygger levende. Jeg så mod hoveddøren, hvor jeg vidste, at husets flamme burde hænge. Husflammen var den flamme, som alt andet ild blev taget fra. Hvert hus havde en husflamme, som de kunne tappe ild fra. Husflammen hang altid ved hoveddøren, så alle kunne se, at huset var beboet.

Jeg nåede ned ad trappen til hoveddøren, men husflammen hang ikke på sin krog. Nogen havde taget den, altså var der andre oppe. Jeg lyttede. Gråden var blevet en smule højere, som var jeg kommet tættere på, men den var ved at stilne af. Jeg måtte skynde mig, hvis jeg skulle spore den, inden den stoppede helt.

Jeg tog nogle hurtige skridt hen over gulvet. Et gulvbræt knirkede, men jeg fortsatte bare. Gråden kom fra kælderens, men næsten som havde personen hørt mig,

holdt gråden op, så snart jeg stod foran døren. Jeg tøvede. Kælderen ville være endnu mere mørk end entreen, og jeg havde stadig intet lys.

Så hørte jeg trin. Nogen var på vej op ad kældertrappen. Jeg trådte baglæns, så jeg stod med ryggen mod væggen. Jeg holdt øjnene fast rettet mod døren og så, hvordan håndtaget langsomt bevægede sig nedad.